

Mål C-324/23 [Myszak]¹**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

25 maj 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

26 oktober 2022

Klagande:

OF

EI

RI

Motpart:

Getin Noble Bank S.A.

Saken i målet vid den nationella domstolen

Klagandena, som är konsumenter, ingick ett avtal om hypotekslån med motparten (nedan kallad banken). Lånet var indexerat mot schweiziska franc (CHF). Klagandena har ännu inte återbetalat samtliga amorteringar. De har yrkat fastställande av att det aktuella avtalet innehåller oskäligen villkor, att avtalet ska ogiltigförklaras och att banken ska förpliktas att återbetala hittills gjorda amorteringar.

När banken blev föremål för en tvångsresolution ansökte klagandena om vidtagande av säkerhetsåtgärder i form av innehållande av betalning av ytterligare amorteringar som inte längre kunde återkrävas på grund av bankens resolution och förväntade insolvens.

¹ Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Huruvida en nationell lagstiftning enligt vilken det inte är tillåtet att, med avseende på en bank som blivit föremål för tvångsresolution, bifalla konsumentens begäran om att domstolen ska förordna om interimistiska åtgärder (interimistiska åtgärder avseende talan) som innebär att skyldigheten att återbetala amorteringarna på lånet som följer av ett låneavtal, som sannolikt kommer att förklaras ogiltigt till följd av att oskäliga avtalsvillkor utesluts ur avtalet, upphävs under förfarandets gång, enbart på grund av att denna bank har förklarats vara föremål för tvångsresolution är förenlig med artiklarna 6.1 och 7.1 i rådets direktiv 93/13/EEG och med artikel 70.1 och 70.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU.

Fråga/Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

Ska artikel 6.1 och artikel 7.1 i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal, mot bakgrund av effektivitetsprincipen och proportionalitetsprincipen samt artikel 34.1 b och g och artikel 70.1 och 70.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag, tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken det med avseende på en bank som är föremål för tvångsresolution inte är tillåtet att bifalla konsumentens begäran om att domstolen ska förordna om interimistiska åtgärder (interimistiska åtgärder avseende talan) som innebär att skyldigheten att återbetala de amorteringar och räntor som följer av ett låneavtal, som sannolikt kommer att förklaras ogiltigt till följd av att oskäliga avtalsvillkor utesluts ur avtalet, upphävs under förfarandets gång, enbart på grund av att denna bank har förklarats vara föremål för tvångsresolution?

Anförda unionsbestämmelser och anförd praxis från EU-domstolen

Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, artikel 169.1

Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artikel 38 .

Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal, fjärde, tjugoförsta och tjugofjärde skälen, artiklarna 6.1 och 7.1

Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012, skälen 50, 130, artiklarna 34 och 70.

Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal, fjärde, tjugoförsta och tjugofjärde skälen, artiklarna 6.1 och 7.1

EU-domstolens domar

av den 21 december 2016, Francisco Gutierrez Naranjo, C-154/15, C-307/15 och C-308/15, ECLI:EU:C:2016:980,

av den 14 juni 2012, Banco Español de Crédito SA, C-618/10, ECLI:EU:C:2012:349,

av den 19 juni 1990, Factortame, C-213/89, EU:C:1990:257,

av den 11 januari 2001, Siples, C-226/99, EU:C:2001:14,

av den 13 mars 2007, Unibet, C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163,

av den 10 september 2014., Kušionova, C-34/13, EU:C:2014:2189,

av den 14 mars 2013, Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164,

av den 26 juni 2019, Kuhar, C-407/18, EU:C:1990:257,

av den 5 maj 2022, Banco Santander SA/J.A.C., C-410/20, ECLI:EU:C:2022:351.

Beslut av den 26 oktober 2016, Ismael Fernandez Oliva, i förenade målen C-568/14-C-570/14, EU:C:2016:828.

Generaladvokaten Juliane Kokotts förslag till avgörande av den 19 november 2020, Banco de Portugal, Fondo de Resolución, Novo Banco SA/VR, C 504/19, ECLI:EU:C:2020:943.

Anförda nationella bestämmelser

I artikel 385¹ i ustawa z 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (lag av den 23 april 1964, civillagen) (nedan kallad civillagen) föreskrivs följande:

”§1. Avtalsvillkor i ett konsumentkreditavtal som inte har avtalats individuellt är inte bindande för konsumenten om dennes rättigheter och skyldigheter enligt nämnda avtal är utformade på ett sätt som strider mot god sed och allvarligt åsidosätter konsumentens intressen (oskäliga avtalsvillkor). Detta gäller inte för avtalsvillkor som avser parternas huvudsakliga prestationer, särskilt med avseende på pris eller ersättning, om de är tydligt formulerade.

§2. Om ett avtalsvillkor inte är bindande för konsumenten enligt 1 § ska avtalet förbli bindande i övrigt för parterna.

§3. Ett villkor i ett avtal som inte varit föremål för individuell förhandling är ett avtalsvillkor vars innehåll konsumenten inte haft något verkligt inflytande över. Detta gäller i synnerhet för avtalsvillkor som är baserade på standardavtal som avtalsmotparten har föreslagit för konsumenten.

§4. Det ankommer på den som påstår att en klausul har varit föremål för individuell förhandling att bevisa detta.”

Artikel 405 i civillagen:

”Den som utan rättslig grund erhåller en ekonomisk fördel till förfång för tredje man är skyldig att återbörsa denna fördel som en naturaförmån, och, om detta inte är möjligt, att återbetala dess värde.”

Artikel 410 i civillagen:

”§1. Bestämmelserna i föregående artiklar är särskilt tillämpliga på felaktigt utbetalda belopp.

§2. Ett belopp har utbetalats felaktigt om den som har gjort betalningen överhuvudtaget inte hade någon förpliktelse eller inte hade någon förpliktelse gentemot den person till vilken utbetalningen gjordes, eller om grunden för betalningen har fallit bort eller det avsedda syftet med betalningen inte har uppnåtts, eller om den rättshandling på grundval av vilken betalningen skulle göras var ogiltig och inte blev giltig efter det att betalningen hade verkställts.”

I artikel 189 i ustawa z 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (lag av den 17 november 1964, civilprocesslagen) (nedan kallad civilprocesslagen) föreskrivs följande:

Artikel 730¹ i civilprocesslagen:

”§1. Varje part eller deltagare i förfarandet får kräva att säkerhet ställs om vederbörande kan visa att det föreligger ett anspråk och ett rättsligt intresse av att säkerhet ställs.

§2. Ett rättsligt intresse av att säkerhet ställs föreligger när avsaknaden av säkerhet kommer att förhindra eller allvarligt försvåra verkställigheten av ett rättsligt beslut som fattats i ett ärende eller på annat sätt förhindrar eller allvarligt försvårar uppnåendet av ändamålet för förfarandet.

§2(1). ... Ett rättsligt intresse av säkerhet anses ha visats föreligga när den som begär säkerhet är klagande som har begärt betalning på grund av en affärstransaktion i den mening som avses i ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (lag om motverkande av kraftiga betalningsförseningar vid handelstransaktioner, av den 8 mars 2013), när transaktionens värde inte överstiger 75 000 PLN och anspråket

på betalning inte har uppfyllts och minst tre månader har förflutit sedan den dag då beloppet var förfallet till betalning.

§3. I beslutet om hur säkerhet ska ställas ska domstolen ta hänsyn till parternas eller deltagarnas intressen i förfarandet på ett sådant sätt att den berättigade säkerställs ett tillfredsställande rättsskydd och den förpliktade inte belastas mer än vad som är nödvändigt.”

Artikel 731 i civilprocesslagen:

”Säkerheten ska inte syfta till betalning av fordran, om inte annat föreskrivs i lag.” [FL:s anmärkning, denna text finns inte med i den polska versionen]

Artikel 755 i civilprocesslagen:

”§1. Om föremålet för säkerheten inte är en penningfordran ska domstolen ställa säkerhet på det sätt som den anser lämpligt under omständigheterna, dock utan att utesluta de sätt som föreskrivs för att säkra penningfordringar. Domstolen kan särskilt:

- 1) fastställa parternas eller deltagarnas rättigheter och skyldigheter under förfarandets gång,*
- 2) införa ett förbud mot att överlåta de föremål eller rättigheter som berörs av förfarandet;*
- 3) skjuta upp verkställighetsförfarandet eller något annat förfarande för verkställighet av beslutet, ...”*

Artikel 146 i ustawa z 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (lag av den 28 februari 2003 om konkurs (nedan kallad konkurslagen)

Artikel 135 i ustawa z 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (lag av den 10 juni 2016 om bankgarantifonder, insättningsgarantisystem och tvångsresolution, nedan kallad BFGU, i synnerhet punkt 4:

”4. Det är inte tillåtet att under perioden för tvångsresolution inleda verkställighets- och säkerhetsförfaranden mot en enhet under resolution.”

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i målet vid den nationella domstolen

- 1 OF ingick tillsammans med sina föräldrar RI och EI år 2007 ett avtal om hypotekslån med motparten Getin Noble Bank S.A. i Warszawa. Lånet var indexerat mot schweiziska franc (CHF) på ett belopp om 185 375,71 PLN (cirka 40 000 euro) för en period på 360 månader. Enligt 9 § 2 i avtalet skulle lånebeloppet på utbetalningsdagen omräknas till CHF till den köpkurs som

framgår av bankens tabell. Enligt 10 § 3 i avtalet skulle amorteringarna på lånet (beräknade i CHF) omräknas till PLN enligt säljkursen i bankens tabell den dag då amorteringen skulle göras.

- 2 Lånet var avsett att täcka en del av köpeskillingen för fastigheten och att täcka kostnaderna för att ta upp lånet. Enligt låneavtalet skulle lånebeloppet omräknas till CHF till en av banken fastställd köpkurs och amorteringarna, vilka beräknades i CHF, återbetalas enligt en säljkurs som också fastställdes av banken. Klagandena underrättades om effekterna av ändringar av ränte- och valutakurser i form av en tabell i vilken amorteringarna på lånet jämfördes med antagandet att lånebeloppet ökar med 20 procent och vid en ökning av valutakursen med 9,21 procent (vilket motsvarade skillnaden mellan den högsta och lägsta valutakursen under det senaste året).
- 3 Den 29 september 2022 beslutade bankgarantifonden, med stöd av ustawa o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (lagen om bankgarantifonden), att inleda en tvångsresolution avseende banken med hjälp av broinstitutverktyg. Genom beslutet skapades en ny enhet kallad VELO Bank S.A., till vilken nästan alla rättigheter och skyldigheter för Getin Noble Bank S.A. överfördes, dock med undantag för äganderätter som härrör från faktiska, rättsliga eller skadeståndsgrundande handlingar avseende kredit- och låneavtal denominerade i schweiziska franc (CHF) eller indexerade till växelkursen för schweiziska franc (CHF) och fordringar som härrör från dessa äganderätter, inklusive de som omfattas av civilrättsliga, administrativa förfaranden, oavsett vilket datum de gjordes gällande. Detta innebär att bankens tillgångar huvudsakligen består av fordringar som härrör från kreditavtal som, i likhet med klagandenas avtal, innehåller oskäligen avtalsvillkor som över tid, också kan komma att ifrågasättas. Nämnade beslutet är föremål för en begäran om förhandsavgörande från en annan domstol i mål C-118/23.
- 4 Av bankgarantifondens uttalanden i media framgår att en ansökan om konkurs av Getin Noble Bank S.A. och dess likvidation kommer att lämnas in inom ett år.

Parternas huvudargument

- 5 Klagandena (låntagarna) har väckt talan vid den hänskjutande domstolen och har nu yrkat att avtalet ska ogiltigförklaras samt att Getin Noble Bank S.A. ska förpliktas att betala 48 352,97 PLN och 27 171, 82 CHF (vilket enligt aktuella kurser ungefär motsvarar CHF 95 procent av det utbetalda kapitalet), jämte lagstadgad dröjsmålsränta och rättegångskostnader. Klagandena har påpekat att kreditavtalet innehöll oskäligen villkor om indexering av lånebeloppet till den utländska valutan. Det begärda beloppet utgjorde summan av de inbetalningar som klagandena gjort, vilken utgjorde en felaktig erlagd betalning till motparten. Klagandena har i andra hand yrkat att avtalet skulle fortsätta att gälla efter det att de oskäligen villkoren hade uteslutits.

- 6 Banken har yrkat att talan ska ogillas och att klagandena ska förpliktas att betala rättegångskostnaderna. Banken har anfört processuella invändningar samt har förnekat att avtalsvillkoren var oskäligen. Den ingav handlingar för att intyga att dessa villkor var lagenliga samt hävdade att den har rätt till återbetalning av hela det kapital som utbetalats och ersättning för utnyttjandet av kapitalet.
- 7 Efter det att resolutionen hade inletts framställde klagandena även en begäran om att säkerhet skulle ställas avseende talan om att låneavtalet skulle förklaras vara ogiltigt, genom att fastställa rättigheter och skyldigheter för parterna i förfarandet under den tid förfarandet pågick
  - i. genom att tillfälligt upphäva skyldigheten att återbetala amorteringarna med det belopp och inom de tidsfrister som anges i avtalet från det att talan väcks fram till dess att förfarandet rättskraftigt avslutats,
  - ii. genom att förbjuda banken att inge en förklaring om uppsägning av avtalet,
  - iii. och genom att förbjuda banken att vid Biuro Informacji Gospodarczej informacji (institutet för ekonomisk information) lämna uppgifter om att klagandena inte gjorde några återbetalningar på lånet från den dag säkerhet ställdes till den dag förfarandet avslutats.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 8 Den hänskjutande domstolen hade redan i ett liknande mål ställt en fråga till domstolen om den allmänna möjligheten att säkra penningfordringar genom avbrott i genomförandet av låneavtalet, och de argument som anfördes där gäller fortfarande (C-287/22). Enligt den hänskjutande domstolen är i synnerhet en säkerhet som består i att tillfälligt upphäva skyldigheten att återbetala amorteringarna tillåten. Den största skillnaden i de faktiska omständigheterna i detta mål är att banken har underkastats tvångsresolution, vilket har väsentliga konsekvenser för huruvida ett förfarande om säkerhetsåtgärder kan inledas och för fortsättningen av ett redan inlett förfarande.
- 9 EU-domstolen har vid upprepade tillfällen gjort allmänna yttranden om behovet av att nationella domstolar har möjlighet att ta till interimistiska åtgärder för att uppnå full effekt av domstolsbeslut gällande skyddet av rättigheter som härrör från unionsrätten (se dom av den 19 juni 1990, Factortame, C-213/89, EU:C:1990:257, punkt 21, dom av den 11 januari 2001, Siples, C-226/99, EU:C:2001:14, punkt 19, dom av den 13 mars 2007, Unibet, C-432/05, punkt 67).
- 10 Den hänskjutande domstolen ansåg att det förhållandet, att avtalet innehåller oskäligen villkor, enligt vilka konsumenten ska bära valutarisken och en hänvisning till valutakurser som fastställs av banken, medför att avtalet inte kan fortsätta att gälla i sin helhet när dessa oskäligen villkor i avtalet har uteslutits, vilket är likvärdigt med att avtalet är ogiltigt enligt nationell rätt (artikel 385¹ i civillagen). Följaktligen kommer var och en av parterna i det ogiltigen avtalet att ha anspråk på

återbetalning av de belopp som har erlagts (artikel 410 i civillagen). Betalningen av dessa fordringar kan även ske genom kvittning.

- 11 Genom artikel 385¹ i civillagen, har direktiv 93/13 införlivats med polsk rätt. Denna bestämmelse ska tolkas på så sätt att direktivets syften uppnås så effektivt som möjligt. Såsom EU-domstolen redan har slagit fast ska artikel 6.1 i direktiv 93/13 tolkas så, att ett avtalsvillkor som förklarats vara oskäligt i princip ska anses inte ha existerat, vilket innebär att det inte kan ha någon verkan gentemot konsumenten. En domstols fastställelse av att ett sådant avtalsvillkor är oskäligt ska följaktligen i princip innebära att konsumentens rättsliga och faktiska situation ska återställas till den situation som konsumenten hade befunnit sig i om avtalsvillkoret inte hade existerat. Den nationella domstolens skyldighet att underlåta att tillämpa ett oskäligt avtalsvillkor enligt vilket belopp som visat sig vara felaktiga ska erläggas medför i princip en återgång av avtalet såvitt avser dessa belopp (se dom av den 21 december 2016, Francisco Gutiérrez Naranjo, C-154/15, C-307/15 och C-308/15, ECLI:EU:C:2016:980, punkterna 61 och 62).
- 12 För det fall att uteslutandet av de oskäliga avtalsvillkoren medför att låneavtalet ogiltigförklaras, består avtalets återgång i att det uppkommer en fordran mot banken för återbetalning av de belopp som betalats enligt låneavtalet. Konsumenten blir således bankens borgenär och kan göra sin fordran gällande genom exekution (efter domstolsbeslut) eller genom kvittning mot bankens fordran på återbetalning av det kapital som utbetalats. Förklaringen om tvångsresolution utesluter möjligheten till verkställighet mot banken, så den enda effektiva metoden för att realisera avtalets återgång blir kvittning. Om konsumenten emellertid har betalat in ett belopp till banken som överstiger det utbetalda kapitalbeloppet, fräntas konsumenten denna möjlighet vad gäller det belopp som har betalats för mycket.
- 13 Enligt den hänskjutande domstolen ger låneavtalets längd och den specifika situationen efter ogiltigförklaringen av ett sådant avtal upphov till tvivel om förhållandet mellan direktiv 93/13 och direktiv 2014/59. Direktiv 2014/59 innehåller inga särskilda rättigheter för konsumenter, och därför bör det anses att det i en tvångsresolution kommer att vara tillåtet att begränsa rättigheter som tillkommer konsumenter som bankens borgenärer. Principen i direktiv 2014/59 är att borgenärernas situation inte ska förvärras i förhållande till vanliga insolvensförfaranden och att borgenärer i samma kategori ska behandlas lika. Att beröva konsumenten en effektiv möjlighet att kräva ersättning för belopp som betalats som överstiger det utbetalda kapitalbeloppet - även om det är ofördelaktigt för konsumenten - förefaller därför överensstämma med målen för direktiv 2014/59, eftersom konsumenter behandlas på samma sätt som andra borgenärer i detta avseende.
- 14 Bankens skulder till andra borgenärer begränsas dock av datumet för förklaringen om tvångsresolutionen. Efter detta datum kommer skulden mot banken (till exempel till följd av eftergift av obligationer) inte att öka, vilket innebär att de negativa effekterna av avtalets återgång (förluster) till följd av en försämrad

möjlighet att täcka fodringar, eller till och med en fordringsavskrivning, inte längre kommer att förvärras. En konsument som, efter förklaringen om resolution, erlägger betalningar till banken enligt ett avtal som innehåller oskäliga villkor ökar emellertid sin förlust, eftersom konsumenten inte längre kommer att kunna återfå det erlagda beloppet. Möjligheten till kvittning är begränsad till bankens fordran och kommer att begränsas av ytterligare formella krav i det förväntade insolvensförfarandet. Konsumenten försätts därför i en sämre situation i förhållande till övriga borgenärer.

- 15 Den hänskjutande domstolen anser att en tolkning av de ovannämnda bestämmelserna i direktiv 93/13 och direktiv 2014/59, som skulle hindra att fullgörandet av låneavtalet avbryts i förhållande till konsumenten genom relevant domstolsbeslut, skulle strida mot effektivitetsprincipen. Konsumenten skulle i det fallet inte bara berövas möjligheten att faktiskt befria sig från ett avtal som innehåller oskäliga villkor, utan skulle också vara skyldig att fullgöra ett sådant avtal vid avsaknad av möjlighet att senare realisera avtalets återgång. Man kan då inte tala om att direktiv 93/13 har en avskräckande verkan, eftersom avtal som innehåller oskäliga villkor skulle fortsätta att fullgöras och ge näringsidkaren förväntade intäkter. I ett sådant fall kommer förklaringen om resolution av en offentlig myndighet som agerar i enlighet med EU-rätten att leda till att konsumenterna avstår från att hävda sina rättigheter, som särskilt skyddas enligt artikel 38 i stadgan om de grundläggande rättigheterna.
- 16 De relevanta bestämmelserna i nationell rätt tolkas emellertid av domstolarna på ett sådant sätt att de utesluter möjligheten att inleda ett förfarande om säkerhetsåtgärder mot en bank som är föremål för tvångsresolution. En sådan tolkning bortser helt från bestämmelsen i direktiv 93/13 och berövar konsumenten dennes rättigheter enligt detta direktiv. Domstolarna vägrar följaktligen att bevilja säkerhet till konsumenter.
- 17 Enligt den hänskjutande domstolen utgör dessa bestämmelser i nationell rätt ett felaktigt införlivande av artikel 70.1 och 70.4 i direktiv 2014/59/EU, eftersom medlemsstaterna enligt denna bestämmelse ska se till att resolutionsmyndigheterna (i förevarande fall bankgarantifonden) endast har befogenhet att begränsa möjligheterna för borgenärer med säkerhetsrätt i ett institut under resolution att göra säkerhetsrätter gällande avseende tillgångar i det institutet under resolution från det att en underrättelse om begränsningen har offentliggjorts i den medlemsstat där resolutionsmyndigheten för institutet under resolution är etablerad.
- 18 Samtidigt bortses i den åberopade artikel 135.1 och 135.4 BFGU helt från de villkor som föreskrivs i artikel 70.1 och 70.4 i direktiv 2014/59. Direktiv 2014/59 har således införlivats extensivt i den nationella rättsordningen, vilket innebär ett förbud från ovan mot att inleda förfaranden för säkerhetsåtgärder mot en enhet under resolution, vilket även kränker konsumenternas rättigheter enligt direktiv 93/13.

- 19 Med förbehåll för EU-domstolens kommande avgörande i mål C-287/22, anser den hänskjutande domstolen att beviljandet av en säkerhet som består i att skyldigheten att återbetala amorteringarna enligt det avtal som är aktuellt i det nationella målet även är tillåtet inom ramen för ett insolvensförfarande. Säkerheten avser en annan fordran än en penningfordran och som syftar till att ett avtal ska ogiltigförklaras och en sådan fordran har inte några direkta förmögenhetsrättsliga verkningar för konkursgäldenären. En sådan säkerhet utgör inte en säkerhet i konkursgäldenärens tillgångar i den mening som avses i artikel 146.3 i konkurslagen. De förmögenhetsrättsliga verkningarna för konkursgäldenären följer däremot av penningfordringar på återbetalning av belopp som har utbetalats felaktigt på grund av avtalets återgång till följd av tillämpningen av direktiv 93/13 och dess genomförandebestämmelser, till exempel artikel 385¹ § 1 i civillagen. Det är därför inte tillåtet att ställa säkerhet för den andra fordringen
- 20 Eftersom det inom ramen för insolvensförfarandet är tillåtet att ställa säkerhet för en sådan fordran som den som är aktuell i det nationella målet, skulle en sådan tolkning av artikel 135.1 och 135.4 BFGU som innebär att säkerhet inte ska beviljas för en sådan fordran förvärpa situationen för den borgenär som är konsument i förhållande till insolvensförfarandet. En sådan tolkning skulle dessutom strida mot artikel 34.1 g i direktiv 2014/59.
- 21 Den hänskjutande domstolen anser att det enligt artiklarna 6.1 och 7.1 i direktiv 93/13, mot bakgrund av effektivitetsprincipen även vid en förklaring om tvångsresolution, krävs att den nationella domstolen – då konsumenten i ett sådant fall inleder ett förfarande mot en näringsidkare (banken) i syfte att villkoren i ett låneavtal förklaras vara oskäligen och avtalet följaktligen förklaras vara ogiltigt och i syfte att det förordnas om återbetalning av de belopp som konsumenten har betalat på grundval av ett ogiltigt avtal (återgång) – har möjlighet att skjuta upp verkställigheten av ett sådant låneavtal. Den typen av säkerhet utgör inte en fördel i förhållande till andra borgenärer, eftersom den inte gäller för krav på återbetalning av belopp som redan erlagts till banken.
- 22 Det ska emellertid beaktas att den bank som är motpart i förevarande mål har anspråk på återbetalning av det kapital som utbetalats, vilket utgör den huvudsakliga delen av tillgångarna vid förklaringen om tvångsresolution. Innehållandet av betalningar innan bankens fordringsbelopp har uppnåtts förefaller strida mot syftet med denna resolution, eftersom det begränsar eller bromsar förfarandet för återkrav av medel som dock även används för att täcka andra borgenärsfordringar. Det är inte heller uteslutet att banken, utöver talan om återbetalning av det kapital som utbetalats, kan ha andra anspråk än dem som avses i tolkningsfrågorna i målen C-520/21 och C-756/22.
- 23 Mot bakgrund av det anförda föreslår den hänskjutande domstolen att den fråga som ställts ska besvaras så, att de bestämmelser som det hänvisas till i denna fråga, mot bakgrund av principerna om effektivitet och proportionalitet, ska tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning och rättspraxis enligt vilken det

inte är möjligt att bifalla en ansökan om säkerhet genom att avbryta fullgörandet av ett sådant låneavtal som det som är aktuellt i det nationella målet, trots att banken har underkastats tvångsresolution, när konsumenten redan har erlagt de betalningar som skulle erläggas till banken, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva.

ARBETSDOKUMENT